

ЗАЎТРА —
22 ЧЭРВЕНА.
Трывожная памяць.

2

Замалёўкі
з натурны.
РЭКЕТ-СТАР?

2

ШТУРМАВАЛІ
БЕЛАРУСЫ —
ІЗМАІЛ.

Старонкі гісторыі.

3

ПЕРАПІСКА,
КІНААФІША,
ПРАГРАМА
ТЭЛЕБАЧАННЯ.

4

БЕЛАРУСКАЯ
МАЛАДЗЁЖНАЯ
ГАЗЕТА

ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

21 чэрвеня 1994 г.

Аўторак

№ 67(13784)

Кошт у розніцу 100 рублёў

Выдаецца з 1921 года

Малюе Віктар ДУБОВІК

Салдаты
Айчыннай...
Няскораныя,
моцныя верай
свайёй у лепшае
жыццё, яны і зараз
захоўваюць
вернасць
выпакутаным
ідэалам, за якія не
шкадавалі сябе на
франтах самай
страшняй вайны XX
стагоддзя.

Віктар
Парфёнавіч
СІДАРЭВІЧ, якога
вы бачыце на
фотаздымку, наш
зямляк. З 1944
года ён у арміі. За
фарсіраванне
Одэра быў
узнагароджаны
ордэнам Чырвонай
Зоркі і стаў
камандзірам
зброеўстаноўкі.
Вайну скончыў у
Берліне.
У мірны час
працаваў
камбайнерам на
палетках калгаса
імя Дзяржынскага
у Маладзечанскім
раёне.

Фота У.МЯХЭВІЧА.

ВЫБАРЧЫ МАРАФОН

Як будзем галасаваць?

Забіты прыхільнік камуністаў

Не абышлася без крыві перадавыбарная кампанія на Гомельшчыне.
Заўтра ў абласным цэнтры адбудзецца пахаванне былога выкладчыка Беларускага інстытута інжынераў чыгуначнага транспарту, у апошні час пенсіянера, вартуныка сярэдняй школы № 56 горада Гомеля Юрыя Рыхардавіча Рашке. Юрыя Рыхардавіча знаходзіўся ў групе падтрымкі кандыдата ў прэзідэнты рэспублікі ад партыі камуністаў Васіля Навікава. Паводле сведчання жонкі, у той ракавы вечар ён з агітацыйнымі лістоўкамі выйшаў з дому, каб расклеіць іх. Дзядоўку больш не вярнуўся. Рэчывы яго, жорстка забітага, без дакументаў і лістовак, знайшлі ў раёне Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта. Не прытомнеўшы, пенсіянер памёр у абласной бальніцы.

Трансляцыя зноў была спынена

Не паспеў Цэнтральная камісія па выбарах разабрацца з прычынамі зрыву радыёперадачы з урдаў С.Шушкевіча раніцай 6 чэрвеня, як новая заява пайшла на стол Старшын Цэнтральна-баркама Аляксандра Абрамовіча.
"Як сведчаць шматлікія тэлефонныя званкі выбаршчыкаў, у час майго выступлення па беларускім радыё 11 чэрвеня ў рэдакцыю радыё-публіцы зноў былі адключаны радыётрансляцыйныя станцыі, — піша Станіслаў Шушкевіч. — Расцямваю гэта як парушэнне Закона аб выбарах прэзідэнта, рашэнняў і пастановаў Цэнтральнай камісіі па выбарах з боку кіраўнікоў Дзяржтэле-радыё".

Да інцыдэнту з А.Лукашэнкам

Прэс-служба Міністэрства ўнутраных спраў Рэспублікі Беларусь звабіла паведамленне, у якім гаворыцца, што 17 чэрвеня ў 7 гадзін 15 мінут у Лёвненскі РАУС Віцебскай вобласці паступіў тэлефонны званок грамадзяніна, які назваўся Іванам Ціцюком — даверанай асобай кандыдата ў прэзідэнты Аляксандра Лукашэнка.
З яго слоў вынікала, што напярэдадні вечарам у 23.15 недалёка ад Віцебска адбыўся вяртальны аўтамабіль, у якой ехалі А.Лукашэнка, з абвешчанага ў невялікай скорасці машыны замежнай маркі. У Лёвненскі раён выехала аператыўна-следчая група праваахоўных органаў. У левы задняй дзверцы "Мерседэса", на якім ехалі А.Лукашэнка, знойдзена дзірка ад кулі. Аднак ход следства ускладняецца тым, што А.Лукашэнка і суправоджваючы яго асобы паехалі з месца здарэння, па паведамленні ў РАУС па незразумелых прычынах паступілі толькі праз восем гадзін пасля інцыдэнту.

Маскве не абысця без Беларусі?

Дав гадзі спынілася постарэбураваная Масква, каб успомніць: ніху іранічна Беларусь дагэтуль забяспечвала расійскую сталіцу харчаваннем. Але разрываць існаваліх сувязі аказалася прасцей, чым аднавіць іх. Гэта ніху раз пачаўся трыці па ліку маскоўскіх аптыв харчовых кірмаш-94, у дзень у якім прынялі і беларускіх аграрнапрамысловых прадпрыемстваў.
Адзін з арганізатараў кірмашу — першы намеснік віцэ-прам'ера ўрада Масквы Уладзімір Трапакоў лічыць:
— Дзея падзярылі гадзі, калі практычна абарвалі нашы шматгадовыя ўзаемавыгадныя сувязі, скажу праміа, стаўка на выключна расійскія рэчывы не прынесла чаканага выніку. Федэральны фонд харчавання, якія выдзяляюцца ўрадам Расіі, Маскве недастатковы. І мы зноў зваротам свае погляды на блізкае замежжа. Асабліва вялікі надзея звязаван з Рэспублікай Беларусь. Падпісанне буйных кантрактаў на паставку харчовых тавараў з Беларусі ў расійскую сталіцу. Думаю, што гэта першая ластавка — адкрыццё шляху для аднаўлення нашых ўзаемавыгадных гандлёвых адносін. З Беларусі патакам пойдуча ў Маскву мяса-малочная прадукцыя,

бульба, агародніна, тэхнічныя культуры, з Масквы — машыны, абсталяванне, тэхналогіі, гаруча-змазачныя матэрыялы.

Афіцэры будучага стагоддзя

У нядзелю, 19 чэрвеня, на плошчы Незалежнасці ў беларускай сталіцы адбылася ўрачыстая цырымонія павешчання ў афіцэры і выпуску выхаванцаў вайска-навуковых устаноў Рэспублікі Беларусь.
Тут, у сэрцы суверэннай дзяржавы, атрымалі дыпламы і званні аб заканчэнні вучобы маладыя лейтэнанты з мінскіх вышэйшага вайска-навуковага і вышэйшага вайска-навуковага каманднага вучылішчаў. Упершыню ва ўрачыстасцях, якія ставіліся ўжо традыцыйнымі, прынялі ўдзел выпускнікі Мінскага вайска-навуковага вучылішча. Літаральна з рук у рукі лейтэнанты перадалі эстафету служэння Айчыне сваёй юнай змене — афіцэрам XXI стагоддзя. Тым больш сімвалічна, што цырымонія праходзіла напярэдадні святкавання 50-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

БЕЛІНФАРМ.

Звіняць цымбалы ў Паставах

Міністэрства культуры Беларусі, Віцебскае абласное ўпраўленне культуры і Паставскі райвыканкам правялі ў Паставах фестываль народнай музыкі "Звіняць цымбалы і гармонікі".
А перада тым музычныя школы вобласці наладзілі конкурс выканавання на народных інструментах, правялі выставу кірмаш вырабаў народных майстроў.

Уладзімір МІХНО.

Задача — адраджэнне

Нядаўня калектыў Радзівіцкай сярэдняй школы сустракаўся з народнымі паэтам Беларусі Іліям Астравецкай.
— Абуджэнне нацыянальнай свядомасці ў дзяцей — галоўная задача школы, — лічыць Наталля Маскалавіч, намеснік дырэктара па выхавальчай рабоце. Дзяля гэтага тут робіцца многае. Год назад быў створаны фальклорны ансамбль "Купаліна", гістарычна-краязнаўчы гурток. Да вучняў неаднойчы прыязджалі на сустрэчы вядомыя паэты і пісьменнікі, артысты.

Хто сказаў, што 13 — нешчаслівая лічба?

У трынаццаты раз прайшлі традыцыйныя на Міншчыне спаворніцкія па турысцкаму мера-фону "Кіліметры здарова".
У іх удзельнічалі спартсмены з Віцебска, Гомеля, Слуцка, Мінска, Капыля, Маладзечна. Другі год запар чэмпіёнам стала каманда маладзечанскага турысцкага клубу "Пілгрым".

Мікола КАПЫЛОВІЧ.

Небяспечны крадзеж

Памітавец дзіцячую кэску пра тое, як мучыць у суседз карову ўкраў? Калі не сё, неабарач- крадзеж яна — з кожным днём усё больш хурдэў. Відзіць, сумленне жыць не давала. А вось зладзеў, што ўкраў на мінулым тыдні некалькі жывых трусаў з памяшкання Гродзенскага скурна-венерычнага дыспансера, чаквае свайго больш непрыемнага "сюрпрыза".
Жывёльны выкарыстоўваліся для лабараторнай дыягнастыкі і былі заражаны цяжкай венерычнай хваробай. Так што расплата за крадзеж можа расцягнуцца для нядачливых зладзеяў наддоўга.

Лілія АСТРАВЕЦКАЯ.

Курсы валют на 20 чэрвеня:

	Далар ЗША	Ням. марка
Скупка	24180	14880
Продаж	24950	15300
Скупка	24300	15000
Продаж	24400	15500

"Суперчэннэл"

Дарэмны намаганні

Нагледзячы на намаганні ААН па спыненню агню ў Йемене, там не сыхаюць баявыя дзеянні, пятамі льецца кроў.
У нядзелю зноў безвынікова завяршыліся перамовы паміж прадстаўнікамі паўднёвай і паўначы. Пад час баявых дзеянняў на паўднёвай краіны ў нядзелю загінула 16 чалавек, на паўначы — 17.

Рэквіем па ахвярах Сараева

Многія артысты свету, у тым ліку і сэрбійскія, аддалі даніну павагі ахвярам Сараева ў час канцэрта-рэквіема.
У ім прынялі ўдзел славетныя Хасэ Карарас, Чачара Раймондзі, Чычмыр Касця. У Сара-

ева з пачатку баявых дзеянняў загінула 10.000 чалавек, 55.000 паранена.

3 "вострава Свабоды" не ўцячэш

Кубінскі ўрад не дазваляе грамадзянам краіны выхадзіць у эміграцыю.
Многія кубінскія студэнты надзею пакінуць "вострава Свабоды". 170 чалавек адмовілі ў бельгійскім пасольстве, 21 — у нямецкім, 8 — у італьянскім. Свае намеры яны тлумачылі "рэпрэсіўнай палітыкай улад".

"Паліцэйская акадэмія" ў жыцці

Паліцыя Лос-Анжэлеса арыштавала вядомага артыста О.Дж.Сімпсана.

"Еўраньюс"

Ён абавязваваецца ў забойстве сваёй былой жонкі і яе новага сябра. Раззваліся яны яшчэ ў 1992 годзе. Сімпсан набыў шырокую вядомасць пасля здымак у фільме "Паліцэйская акадэмія".

Міністр сустрэнецца з мясцевымі

Міністр замежных спраў Францыі Жут мае намер на гэтым тыдні сустрэцца з мясцевымі Руанды. Ён спадзяецца, што пасля сустрэчы стане магчымым аднавіць зноў ААН аб высадцы французскіх войск у Руанду.
Нават калі сустрэча завяршыцца безвынікова, Жут заклывае, што французскія войскі будуць накіраваны ў Руанду толькі з мэтай абароны мірнага цывільнага насельніцтва.

"TV-5"

Магічны бляск месяца

Алан Шэпэрд, першы амерыканец у космасе і пты чалавек, які паляваў на Месцы, напісаў новую кнігу "Здымак Месцы: гісторыя вандруй амерыканцаў на Месцы".
Шэпэрд сцвярджае, што ў кнізе змяшчаюцца погляды амерыканскіх астранаўтаў з нагоды паляваў у космас. Ён паслаў кнігу на сустрэчу астранаўтаў з прычыны 25-й гадавіны першай пасады на Месцы.

"АББА" з намі

Шведская група "АББА", лід папулярнасці якой прыпала на 70-я гадзі, выпусціць новы альбом, першы пасля 1982 года.
Кампазітары Б'ярн Ульвеус і Бені Андэрсан даўно жадалі выпусціць даўны альбом. У яго будуць уключаны старыя песні 70-х гадоў, якіх ніхто не чуў раней. Яны выйдуча ў сучас-

най апрацоўцы. Запіс альбому завяршыцца ўвосені.

Драма ля "Даласа"

Амерыканскія ўлады расследуюць прычыны катастрофы самалёта, у выніку чаго загінулі 12 мексіканскіх футбольных ба- лельшчыкаў, якія накіроўваліся на чэмпіянат свету.
Самалёт пачаўся катастрофу каля Вашынгтона, у кілометры ад аэрапорта "Далас". Уся камаанда і 12 пасажыраў загінулі. Пасля першай нядоўдай спробы пайсці на пасадку пілот падпрыняў другую, але самалёт зачэпіўся за дрэвы і ўпаў на зямлю.

(Працяг на 3-й стар.)

Дзяжурныя на выпуску:
перакладчыкі
Віктар КАПАЧЭЛЬ,
Андрэй СІДАРЭВ,
рэдактар Якаў ЯСЭПІН.

ПАМ'ЯЦЬ

Выбух

Партизанская была, рассказана Яўгенам КРЫШТАПОВІЧАМ

□ Вячаслаў ІШЧАНКА

У маіх руках некалькі пажайцельных, пераважна дакументаў. Архіўная даведка партархіва Інстытута гісторыі партыі пры ЦК КП Беларусі сведчыць аб тым, што КРЫШТАПОВІЧ Яўген Іванавіч, 1927 года нараджэння, са студзеня 1943 года з'яўляўся сувязным партызанскай 16-й Смаленскай бригады, якая дзейнічала ў Смаленскай, Віцебскай абласцях, з 30 верасня 1943 года па 4 жніўня 1944 года быў радавым партызанам гэтага атрада.

Некалькі даведкаў аб асколачных раненнях, кантузіях, аб разбітай прыкладам галаве ў рукавішным баі, аб абмаражэнні.

Вельмі патрэбны гэтыя даведкі інваліду вайны. Для бюракратыі нават ён без паперкі — нішто. Ёсць пра што раскажа партызану Вялікай Айчыннай вайны Яўгену КРЫШТАПОВІЧУ. Адзін з трагічных эпізодаў партызанскага жыцця назавоў яго ўспаміны ў памяць майго сусяда.

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

Хлопчых таксама вырашываў стаць народным мошціцам.

— Ты горкае дзіця, сядзі і не рыпайся! — прама сказаў Грыша адзін пажылы мужчына.

І вось у адзін з дзён на шашы Слуцк—Бабруйск з'явіўся худы хлопчык у абвешаным адзенні. Ніхто і падумаць не мог, што ён ідзе на баявое заданне. Значыцца ў партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

зе ўсё так проста: без ахвяр здзімуць нямецкіх вартавых, узарвуць склады.

Так паступова ўвайшоў Грыша Гайдукеніч у партызанскі атрад імя Ракасоўскага, які дзейнічаў на Слушчыне.

Больш чым два гады Грыша знаходзіўся ў партызанскім атрадзе. А калі фашыстаў выгналі з Мінскай вобласці, ён падаўся на фронт.

— Вучыцца табе трэба, — адказваў яму. — Хлопчых, нава-яўска.

Маладога партызана пера-канаш было нялёгка, і ён стаў сынам 321-га стралковага палка.

Ульяна Лявончына баялася страціць маладоша сына. Яна пачала пісаць лісты камандаванню часці з просьбай адправіць хлопца дамоў. У партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

...Набліжалася 26-я гадавіна Чырвонай Арміі. У партызан Ушацка-Лепельскай зоны стала традыцыяй адзначаць знамянальныя даты. Радзімы дыверсійны камунікацыйны вораг. Старым дыверсійнай групы быў прызначаны Аляксандр Меркуль. Усім астатнім удзельнікам аперацыі, у тым ліку і жонцы Крыштаповіча было па 15—18 гадоў.

У сарак трэцім годзе чыгунка, вельмі добра ахоўвалася немцамі. Падступілі да яе былі заміраваны. Лес і лесавою насаджэнні ўздоўж палатна за-хопілі высекалі. Падыходзі да дарог перагароджвалі дзоты, кулямётныя вышы і дражыны загароды. А часам немцы і хітрылі: ставілі шыльдачкі "міны" ў тым месцах, дзе іх не было. Вось і паспрабуй разабрацца, дзе чакае смерць.

Дарога была доўгая. Нудна ры-пеў снег пад нагамі, хутка чэрне-ла неба. Вельмі стаміўся, хацелася сесці і адпачыць хоць крыху. Але страх адстаць ад групы гнаў Крыштаповіча наперад. Ён па-даў, падмаўчыў і зноў бег. "Ці будзе канец гэтай дарозы?" — стомлена думаў ён.

Раптам пачуўся брэх сабак. Група спынілася. Меркуль пайшоў у вёску па знаёмых яму правадніках. Яго доўга не было, а калі прыйшоў, па яго твары было відаць, што здарылася самае страшнае. Аказалася, праваднік

і яго сям'ю мінулай ноччу знішчылі немцы. Прыйшлі да яго пад відом партызан, папрасталі правесці іх на чыгунку. Ён, відаць, згадзіўся. Фашысты вы-велі яго ў двор, звязалі і аблілі вадою. А хату падпалілі і кінулі яго ў агонь.

Усе анімамі ад пачутага, хоць-кожны з іх за сваё кароткае жыццё паспеў хапіць гора. Прыйшоў шукаць іншага правадніка. Пошукі вёскі, дзе ён жыў, працяг-валіся ўсю ноч. Толькі раніцай яе адшукалі. Каб не накілаць бяду на правадніка, вырашылі да цен-нага прасядзець у лесе. Кароткі зімовы дзень здаваўся вечнас-цю. Час быўцам спыніўся.

З наступленнем ценнага прыйшоў праваднік. Доўга кру-жылі па лясках і палях, абыходзілі гарнізоны ворага. Нарэшце пака-залася чыгунка, побач станцыя Зябікі. Група залягла і пачала ча-каць. Стужаконы падкаванымі бо-тамі па палатну дарогі, і аўтаматамі напалатог прайшлі патрулі. Пасля доўгага чакання з боку станцыі пачуўся шум цягніка. Правальваючыся па по-дзю, падмаўчыў і зноў бег. "Ці будзе канец гэтай дарозы?" — стомлена думаў ён.

Раптам пачуўся брэх сабак. Група спынілася. Меркуль пайшоў у вёску па знаёмых яму правадніках. Яго доўга не было, а калі прыйшоў, па яго твары было відаць, што здарылася самае страшнае. Аказалася, праваднік

прыкладам карабіна. Стальная грамадына кацілася на яго. Раздаўся страшны выбух, по-лымя ўзваліся вогненным смер-чам, штоціць цёмнае, круціцца, правесці ад галавы Крышта-повіча, а сам ён паліцеў з адхо-ну. Азірнуўшыся, Жыя ўбачыў узвараныя рэйкі, а на тэлеграф-ных правадах штоціць цёмнае.

Мінула паўтара года. У жніўні сарак чацвёртага штаб партызан-скай бригады знаходзіўся на ху-тары, непадалёк ад станцыі Зябікі. Яўген Крыштаповіч гадзінамі блукаў па наваколлі, за-ходзіў у самыя малюўчыя мес-цы і марыў. Пасля цяжкіх баёў, голаду і блакады гэтыя мінныя вечыры здаваліся яму салодкім сном. Іншы раз падарожнічаў з ім і сын гаспадары хутары.

Аднойчы ён раскажа Яўгену страшную гісторыю. У гэтых мес-цах зімой мінулага года падар-ваўся партызан. Немцы выкідалі з Палатна рамонтную бригаду і аднавілі пуць. Значыцца развар-нага партызана, а яго кажух — на тэлеграфных правадах. Афіцэр загадаў салдатам сабраць ка-валкі цела і карміць імі сваю афіцэра.

Страшным і нечаканым ака-заўся для Крыштаповіча эпілог чалавечай трагедыі, удзельнікам якой ён быў. На яго вачах не ста-ла чалавека. Але каб чалавек карміў сабаку чалавекам... Така-га і сёння не маглі прысінца.

Незабыўнае

Фота Сяргея БРУШКО.

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

Хлопчых таксама вырашываў стаць народным мошціцам.

— Ты горкае дзіця, сядзі і не рыпайся! — прама сказаў Грыша адзін пажылы мужчына.

І вось у адзін з дзён на шашы Слуцк—Бабруйск з'явіўся худы хлопчык у абвешаным адзенні. Ніхто і падумаць не мог, што ён ідзе на баявое заданне. Значыцца ў партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

Чорнай датай увайшло ў гісторыю нашага народа 22 чэрвеня 1941 года. У гэты дзень фашысцкая армія вераломна напала на нашу зямлю. І ў ліку першых пацярпела Беларусь. Тысячы бомбаў абрушыліся ў першыя дні вайны на нашы гарады і вёскі. Слязамі, горам, пакутамі напоўніліся да таго ціхія чэрвеньскія дні. І мала хто думаў тады, што гэта будзе цягнуцца бясконца доўгія чатыры гады. Ніякай гэты дзень назавоў не застацца ў нашай памяці, памяці нашых нашчадкаў. І ніхто не ніколі не паўтарыцца. Першы "дзеньні" гітлераўцаў на беларускай зямлі (вёска Ракавіца Браслаўскага раёна). Здымкі з фотатэкі БЕЛНФАРМА.

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

Хлопчых таксама вырашываў стаць народным мошціцам.

— Ты горкае дзіця, сядзі і не рыпайся! — прама сказаў Грыша адзін пажылы мужчына.

І вось у адзін з дзён на шашы Слуцк—Бабруйск з'явіўся худы хлопчык у абвешаным адзенні. Ніхто і падумаць не мог, што ён ідзе на баявое заданне. Значыцца ў партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

Хлопчых таксама вырашываў стаць народным мошціцам.

— Ты горкае дзіця, сядзі і не рыпайся! — прама сказаў Грыша адзін пажылы мужчына.

І вось у адзін з дзён на шашы Слуцк—Бабруйск з'явіўся худы хлопчык у абвешаным адзенні. Ніхто і падумаць не мог, што ён ідзе на баявое заданне. Значыцца ў партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

Хлопчых таксама вырашываў стаць народным мошціцам.

— Ты горкае дзіця, сядзі і не рыпайся! — прама сказаў Грыша адзін пажылы мужчына.

І вось у адзін з дзён на шашы Слуцк—Бабруйск з'явіўся худы хлопчык у абвешаным адзенні. Ніхто і падумаць не мог, што ён ідзе на баявое заданне. Значыцца ў партызанскім атрадзе такія, хто раўняўся даверчы адназначнага годам хлопчыку сур'ёзную справу.

Ён ішоў па дарозе, праводзячы вачыма цяжкія варажыя машыны, час ад часу адпачываў на ўзбочыне. Каля месца, дзе знаходзіўся нямецкі пост, хлопчык пайшоў павольна, баючыся глядзець на часовага. Калі на наступны дзень пачуўся выбух на ўсю ваколіцу, ніхто не мог нават паверыцца, што гэта справа рук Грышы.

— Ты больш нікуды не лезь, — прасіла маці, калі даведзлася аб пасляковай праведзенай ім аперацыі.

У Ільіну Лявончыну можна зразумець. Яе муж Антон Сцяпанавіч пайшоў на фронт і больш не вярнуўся ў родную вёску Кулікі, а ў хуткім часе пайшоў на фронт старэйшым яе сын, брат Грышы, якому не было і семнаццаці. Ён таксама загінуў. Колькі спэс выглядала па іх Ільіна Лявончына! Грыша глядзеў на маці і шкадаваў яе.

— Яна маё шчасце, сыноч, што ты пры мне, — гаварыла яна яму.

Не, не мог ён паслухаць маці. Яго цягнула адомсціцца фашыстам і за бацьку, і за брата.

Калі Грыша першы раз не падвёў, знаёмых яму партызанскія разведчыкі даюць другое, больш адказнае заданне. Пад выглядам жабрака ён пачаў з'яўляцца ля варажых гарнізонаў. Патрэбна было даведзеша аб ядах, выхадах да складу, дзе ўсе шляхі, па якіх адсюль паступае на фронт зброя.

— Пойдзеш з намі, — сказаў хлопчыку Зубарэў.

Грыша разам з партызанамі накіраваўся ў варажы гарнізон. Не думаў, што будзе

Сын палка

Пайшоў другі год акупацыі. У вёсцы Кулікі, што на Міншчыне, гаспадарылі немцы. Сённяшнім агнём устанавілі тут "новы парадок".

"Душыць іх, гадаў, трэба! — не раз чуў Грыша Гайдукеніч ад сваёй вясцоўцы."

У сэрцы кожнага з іх зацікаўлена, ім хацелася помсціцца за здэкі, аднак з вяртаннем і граблямі нічога не зробіць.

Але з цягам часу і яны атрымалі зброю, калі пайшлі ў партызанскі атрад.

ДЗЕВЯТАЕ НЕБА

ЗАМПЕР —
ПРЭЗІДЭНТ КАЛУМБІ

Новым прэзідэнтам Калумбіі стаў 34-гадовы кандыдат ад ліберальнай партыі Эрнэста Зампер.
У другім туры прэзідэнцкіх выбараў ён атрымаў больш за 50 працэнтаў

галасоў. Зампер заявіў, што мае намер і надалей ісці шляхам эканамічных рэформ, працягваючы барацьбу з мафіяй. У выбарах прымаў удзел 17 мільёнаў калумбіяцаў.

ЮГАСЛАВІЯ
"АЖЫВЕ" НА КІНАПЛЭНЦЫ

Зорка Галіада Марцін Шын знаходзіцца ў Герцагені, дзе будзе здымацца ў фільме пра сваяцэнніка, якога пасадзілі ў турму былыя камуністычныя кіраўнікі Югаславіі.

Фільм распавядае пра падзеі 1981 года, называецца стужка "Наша лэдзі". Шын у ролі французскага сваяцэнніка здымаецца разам з Морган Фойрчылд (сястра сваяцэнніка) і Люкліам Іоркам (авакат). Здымкі пройдуць у Заграбе і Мінгор'і.

СТЫХІЯ НЕ АДСТУПАЕ

У выніку паводкі ў паўднёвых і паўднёва-ўсходніх абласцях Кітая боліш як 400 жыхароў сталі ахвярамі стыхій, разбурана 116.000 дамоў, 2,6 мільёна чалавек засталіся без даху над галавой.

Паводле падлікаў спецыялістаў, урон выйраваецца сумай у 100 мільянаў далараў. Між тым, надвор'е ў бліжэйшыя дні не пацяплее, зноў чакаюцца дажджы. У раёны бедства накіраваны выратавальныя атрады.

ТРАГІЧНЫ ПАЛЁТ

У нядзелю недалёка ад правінцыі Баладурый увай на зямлю маленькі самалёт, на борце якога знаходзіліся два чалавекі.

Абодва яны — 44-гадовы бацька і 16-гадовы сын — агінулі.

ІМІДЖ ПРАДАДЗЕНЫ
ЗА ПАУМІЛЬНЭ

Барадатыя рокеры з групы "ZZ Top" з'явіліся на сцэне свай барадаты.

Білі Гібнс і Дасі Хіл з'яўляюцца гонарам рок-музыкі. Але за паўмільёна далараў яны ўпершыню за дзесяць год з'явіліся перад публікай безбародымі. Магчыма, відэапрадэс не з прычым. Публіцыст Гэбі Салінгтон гаворыць: "Надаўна адна шведская газета з дапамогай камп'ютарнай графікі паказала, як будучы выгляд музыкантаў без барод. Яны выглядалі агідна".

3 ЕГІПТА — У ІЗРАІЛЬ

Англійскі рок-спявак Пітэр Гэбрыэль перанёс свой музычны фестываль, які мае на мэце прыцягнуць арабскіх і яўрэйскіх фанатаў, з Егіпта ў Ізраіль.

Такое рашэнне прынята пасля таго, як улады Каіра забаранілі запісаныя канцэрт у Егіпце. Ён павінен быў адбыцца ў курортным горадзе Таба на узбярэжжы Чырвонага мора. Цяпер канцэрт пройдзе ў ізраільскім порце Айлэ.

ПАВЕДАМЛЕННІ, АТРЫМАНЫЯ ПІА КАНАЛАХ СПАДАРОЖНИКАВА СВЯЗІ "ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНИ"

ЁСЦЬ ПЫТАННЕ!

Рубрыку вядзе Святлана КУЛІКОВА
Тэл. 68-29-26

Старажытнае
населенства на Беларусі

"Вельмі цікава, калі з'явілася старажытнае населенства на тэрыторыі Беларусі?"

В.ШУБТА, г.Салігорск.

З'яўленне першых людзей і фарміраванне першых этнічных супольнасцей на тэрыторыі Беларусі здарылася ў каменным веку, у перыяд, які называюць "даіндаўрапейскім". У сістэме археалагічнага перыядызавання гэта эпоха сярэдняга палеаліту, якая існавала некалькі соцень тысяч гадоў таму. Старажытнае населенства ў гэтым перыядзе прадстаўлялі паляўнічыя і збіральнікі, якія жылі ў ваколіцах р. Сожы (побач з Чачэрскам), каля Свацілаўчэ, Абдаўчэ, Кіеўчэ (у паўднёва-ўсходняй Беларусі).

На працягу тысячагоддзяў прылады працы ўдасканальваліся, а першобытнае гаспадарка развівалася. Шырокае распаўсюджванне атрымала паляванне, збіральніцтва, рыбалоўства. Наглядаючы на існаванне адрозненняў, населенства гэтага перыяду не дзелілі на этнічных прыкметках. Навука не мае сведак, якія неабходны для такой класіфікацыі.

У бронзавым стагоддзі (канец III тысячагоддзя да н.э. — VII—VIII стст. да н.э.) індаўрапейскія плямёны, якія жыві ў сярэдняй Еўропе, шырока рассяліліся на тэрыторыі Беларусі і асімілявалі мясцовыя населеныя. Індаўрапейскае населенства не было аднародным. Балтыйская група індаўрапейцаў, які думалі навукоўцы, у раннім жалезным веку (прыкладна VII—VIII стст. да н.э. — IV—V стст. н.э.) засялілі амаль усю тэрыторыю сучаснай Беларусі. Выключэннем былі паўднёвы захад. З VI—VII стст. на тэрыторыі Беларусі актыўна рассяліліся славяне — іншая галіна індаўрапейскага населенства. На працягу другой паловы першага тысячагоддзя — у эпоху вялікага перасялення народаў — славяне атаварылі практычна на ўсёй тэрыторыі Беларусі.

Работнік-акцыянер —
гэта яшчэ не ўласнік

"У 1992 г. на нашым прадпрыемстве прайшла прыватызаванне. Зараз генеральны дырэктар зваляе работнікаў-акцыянераў і прымае на работу іншых людзей. Ці мае ён права так дзейнічаць?"

Б.ЛІСЯНКОЎ, г.Брэст.

Як паведаміў у Дзяржкаммунэс, у дадзеным выпадку нельга блытаць уласніцтва з работніцтвам прадпрыемства. Не ўсе работнікі, якія працуюць на апрацоўку, з'яўляюцца акцыянерамі прадпрыемства, так як і не ўсе акцыянеры абавязаны працаваць на дадзеным прадпрыемстве. Узамеадносіны генеральнага дырэктара з работнікамі рэгулююцца працоўным заканадаўствам.

Ваша кіска
стане пераможац

"Раскажыце, калі ласка, як падрыхтаваць кошку да выставы."

К.САКАЛОЎСКІ, г.Мінск.

Выстаўляць гадзінцаў рамандаўцаў ужо з 3 месяцаў. З узрастаннем іх паступова змяняцца з мігучай атмасферай выставы і будзе пераносіцца яе спакойна.

Прыгледзіцеся наступным правілаў:
1. Карміце кошку за дванаццаць гадзін да выставачнага дня.
2. Кошка павіна быць чыстай і здаровай (без блых, клешчоў, насяркі (г.д.). Пачысціце гадзінцаў у вушы і вытрыце кутчкі вачэй.
3. Вымыце кошку за тры-пяць дзён да выставы.
4. Не дазваляеце ўдзельнічаць у выставе кошку, якая хворае (з тэрмінам чакання больш як 30 дзён).
5. Забаронена выступаць падфарбаваных жывёл.
6. У дэманстрацыі ўдзельнічаюць толькі чыстыя і старанна размяжаныя колер (напрыклад, чорны ад белага) і вырыць "непазбавны" валаскі (напрыклад, на белым фоне не павіна быць чырвоны ці іншыя валаскі).

АДМЕТЫ ЧАСУ

Рэкет-стар на пад'ёме

□ Вітаўт МАРТЫНЕНКА, "ЧЗ"

Не падумайце, шануюны чытачы, што гаворка пойдзе пра зорак рэкета — у нашых умовах гэта было б, прынамсі, смешна. Проста наш суровы час усеагульнага азябання прывёў у шэрагі рэкетіраў нават самую безбароннюю катэгорыю насельніцтва — пенсіянераў. Вось таму і рэкет-стар, што не супер-стар, а старэе патроху.

Логіка ўсёму можа даць тлумачэнні: калі і не зрапату ледзь зводзіш канцы з канцамі (меў рэцую гумарыст, гаворачы, што працуючы мы выключна на ўнітаз, дыг тое не кожны мае гэтую бытавую раскошу), дык што казачы пра пенсіянераў. Спажывецкі кошты цяпер такі дарагі, што тэарэтычна, паводле звычайных арыфметычных падлікаў, іх шэрагавы пенсіянер павінен хадзіць толькі, босі і паўголы. Дыг мо не варт і не хадзіць, а стаць у чарзе па даўжыню да тэатру ўжо сапчыную галаву ці чорны хлеб.

На практыцы ўсё, аднак, інакш. Голыя, босыя і паўголыя ўсё ж амаль не відаць на вуліцах нашай амаль суверэннай рэспублікі. Дыг што дзіўна: аднаго пенсіянера падтрымлівае сын-камерсант, у другога дачка або ўнучка някеска прадавец, што і не старых халае, а ў трэцяга... Дыг што тут казаць, ёсць жа пенсіі не звычынныя, а персональныя.

І ўсё ж ёсць такія, якіх няма на кожнай спадзяванцы, акрамя сябе. Як жа выкручваюцца яны?

Там, дзе 2-2 патрабуе ў выніку 5, там дзе тавар каштуе даражэй, чым за яго могуць заплаціць, але ўсё ж ён прадаецца... там трэба шукаць сур'ёзную хваробу. Прэда, нам шукаць позны ўжо: гэты нарыў даўно праваліўся.

Яшчэ летас я заўважыў, як выкручваюцца тыя — занябаныя — пенсіянеры на мінскім Кама-роўскім рынку. Прыватны гандаль падарыў ім магчымасць спадзявацца на удалых гандляроў. Малдаўчане прывозілі ў нашы сталіцы фуры свежых яблыкаў. Лепшыя прадаваліся даражэй, горшыя — больш танна... І г.д. Але яшчэ не ўсім кепска, хоць і дробныя, дыг не гнілыя, стала добрай традыцыяй раздзяваць бабюлькам і дзядулькам бясплатна.

Гэта было сааеасаблівае аднакае часу, але час мае звычайна пастаянна змяняцца і мінае. Сёння ўжо іншы час. Бо ішоў у ім разуменне удалага гандляра. Часам і тавар у яго даражэй, і кошты ніжэйшыя за "даспелыя" — гандаль не ідзе. Некаторыя тавары папросту фатальна трапілі ў ранг безнадзейных. Цудоўны прыклад — відэакасеты: пры зборыку 150 рублёў у месцы мы лёгка аддавалі за касеты 75 і лічылі, што гэта танна, сёння, за-

ПРАВАСХАДЦЕЛІСТВА

камендантам Ізмаіла. Пасляны ўжо ганец да яе валікісці аб узайці крапсцаў, — бабдэра далажыў той, Кутузаву з'яўляецца, што ад яго тавару, далажыў да яго:

— Уперад, арый! За мной, бужы!

Бужы не падлілі, напачатку на моцы ружыйны агонь, яны прабілі да фартыцы, узнялі дэбрыню, па якіх пачалі ўзбірацца на сцяны.

У адзін момант бою склаўся цяжкая сітуацыя для данскіх казакоў, што прасякліся на крапсцы вал, але замарудзіліся. Гэта адрознівае выкарыстанне інычэры. Праз раптоўна адчыненныя Бэндэрскае вароты яны з гніманнем рынуліся на казакоў. Сувораву заўважыў небяспеку. Ён загадаў вылучыць з рэзерву на вырочку казакам два батальёны Полацкага палка:

— Выручайце, братцы, казакоў. Сячы басурманаў...

Мушкетёры рушылі проста ў агонь, такі жорсткі звязавы бой. У самым пачатку атакі здарылася бада: загінуты камандзір палка. Былі перабіты інышы афіцэры. Мушкетёры разгубіліся. І раптам пачулі голас палкавога сваяцэнніка Куцынскага, які прыняў на сябе камандаванне батальёнамі. Удзельнікі штурму Бэндэра, Ачкава і Кілі, ан у рушчы момант бою падняў над галавой вялікі палкавы крыж: — Праваслаўныя, не паддавайцеся басурманам. Наперад, з намі аера Кривошталі.

Не маючы пад рукой зброі, Трафім Ягравіч дзейнічаў крыжам, які шабляў, мушкетам... Мушкетёры, акрыленыя Куцынскім, дружна ўдарылі ў штыкі...

ІЗМАІЛ БЫЎ УЗЯТЫ.

Суворав у сваім дансенні адзначыў падзвігі бугскіх гераў, якія "незвычайна на всю жестокость огню несприятельского во время приближения ко ру и на урон, от него происшедший, усмигнув в своем месте поставили. Батальоны Бугского корпуса... под сильным картечным и ружейным огнем во время приближения к бастиону удержались в порядке. Поспешность и стойкость их была удивительна".

Не забудзь адзначыць Сувораву і подзвігі сваяцэнніка Полацкага мушкетэрскага палка, узнатага родзіцёў яго Георгіеўскім крыжам. Трафім Ягравіч Куцынскі быў першым сваяцэннікам рускай арміі, які ўдасціўся гэтай пачаснай узнагароды.

Але самай высокай узнагародай мужнаму сваяцэнніку было дачуванне Сувораву, дадзенае Куцынскому пасля ўзяцця Ізмаіла.

— Скажыце Полацкаму лепу, каб у гонар перамогі рускай імперыі ва ўзятым Ізмаіле асцяжыў... На пахнула без уявіў Куцын-скага І. Екаўрына II, падаравіш сваяцэнніку-ратніку пажыццёвую пенсію ў 300 рублёў. Павел І, атрымаўшы трон у спадчыну, перагледзеў матчына рашэнне: у божага слугі адарвалі І Георгіеўскі крыж, і царскую пенсію. Нашчадак трону па ўсім імкнуўся перайначыць маці, помсціцца за ганебную распушчэнасць і збойства бацькі — імператара Пятра III.

Але гісторыя непадуладна царам. Яны захоўвае, перадае ўсё новым і новым пакаленням прэдаў білого...

КРЫНІЦЫ

Сяргей
ЧЫГРЫН

Мова

Мова мая з-пад сахі, мова мая з-пад страху, ластаўкай лёгка лнае — мне не патрэбна чужая.

Мова мая з-пад касы, мова мая са сляз, яркім бурштынам ззяе — мне не патрэбна чужая.

Выткана мова на кроснах і разаслана па вёснах, у шчасці і ў горы збілае — мне не патрэбна чужая.

Кожнае сэрца і хата роднаю мовай багата. Вечна і святая... Мне не патрэбна чужая.

Я прайшоў далей і ўбачыў, што такія ж пакеты на Кама-роўскай каштоўна і па 4, і па 5 тысяч. Прычым цэны вызначаюцца стабільнай дружэнасцю, нібыта іх прызначае нейкі міністр нефармальнага стар-гандлю.

Зрэшты, бабюльчына мафія пакуль яшчэ не такая жорсткая, як у прыватных маладзёнаў. Яны яшчэ церпяць роўную канкурэнцыю, не знішчаюць навічок, што прымаліся кнігі ўмовы, не змагаюцца за "падпарадкаванне тэрыторыі". Калі вы, прыпершыся з Турцыі дэзастах тых пакетаў, станецца побач з Ім, яны вам яшчэ падкажуць не толькі "рэальны кошты", але і спосаб лоўлі купцоў. Толькі не збірайце ім цэны, хоць бы вам было выгадна і напалоўну меншая сума.

У гэтым пенсіянерскім бізнэсе цудоўна працякаюць рысы нашага дзікага рынку: калі ў барацьбе за сферу збыту прымаюцца любыя сродкі, акрамя зніжэння кошту.

Ізноў жа хочацца паўтарыцца: усялякая з'ява мае тэндэнцыю разліцца. З'явіўся бізнэс, з'явіўся рэкет, потым — пенсіянерскі бізнэс, пенсіянерскі рэкет. Не адстаюць ад працэсу піянеры і школьнікі... Мо наставі час чакаць мафіёзнага аб'яднання не маючых уладчынныя структуры, ці ўсё ж пачнем думаць пра законы, на якіх мгла б будавацца здарова прававая дзяржава, дзе чалавек у росквіце гадоў меў бы выбар грамадска карыснай працы, дзе старою была б гарантыя спакойнага старасця, а перасцярагання пакутаў трэба было б толькі лаядаць ды праддзісцэту?

Кінаўшына... Край хваёвае лясое за прамежкамі бярозавых гаў, паўночкіх баравікаў, махавікаў ды ліскамі пад лініямі, балючых нізін за гронкамі палымных журавінаў на зялёных купінах... Край прырочных лугоў, дзе паважна ступаюць па мяккім дзіраване квітнеючых красак белыя пушкі з чорнаю аздобаю на крылах. Гэта буслы — белыя рышары беларускай зямлі.

Гарэза-вятрыска саволіць у кронах бярозак, палыхлівы асінік шамавіш пад ягонымі цёплымі паваямі. Бяжыць у далечыні пшчотная і ласкавая рэчка Даўжанка, буююць зарасцем аёры і алешкі берагі, віруе-гуляе на плёсах у рачой траве рыба...

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Прызнанне

Вербы над шыраю Шчарай, гушкаюць гнёзды гракоў. Еду па шчасце, па мару, еду зноў да зямлякоў!

Хаты блакітнымі вокнамі вуліцу бачыць наскрозь... З матчынай мовай, з пэўнай звонкім я на радзіме не гошч.

Кожнаму друзю, травіны з расою я пакланюся здаля... Песні з табою, шчасце з табою, родная сэрцу зямля!

Кожнае сэрца і хата роднаю мовай багата. Вечна і святая... Мне не патрэбна чужая.

Я прайшоў далей і ўбачыў, што такія ж пакеты на Кама-роўскай каштоўна і па 4, і па 5 тысяч. Прычым цэны вызначаюцца стабільнай дружэнасцю, нібыта іх прызначае нейкі міністр нефармальнага стар-гандлю.

Зрэшты, бабюльчына мафія пакуль яшчэ не такая жорсткая, як у прыватных маладзёнаў. Яны яшчэ церпяць роўную канкурэнцыю, не знішчаюць навічок, што прымаліся кнігі ўмовы, не змагаюцца за "падпарадкаванне тэрыторыі". Калі вы, прыпершыся з Турцыі дэзастах тых пакетаў, станецца побач з Ім, яны вам яшчэ падкажуць не толькі "рэальны кошты", але і спосаб лоўлі купцоў. Толькі не збірайце ім цэны, хоць бы вам было выгадна і напалоўну меншая сума.

У гэтым пенсіянерскім бізнэсе цудоўна працякаюць рысы нашага дзікага рынку: калі ў барацьбе за сферу збыту прымаюцца любыя сродкі, акрамя зніжэння кошту.

Ізноў жа хочацца паўтарыцца: усялякая з'ява мае тэндэнцыю разліцца. З'явіўся бізнэс, з'явіўся рэкет, потым — пенсіянерскі бізнэс, пенсіянерскі рэкет. Не адстаюць ад працэсу піянеры і школьнікі... Мо наставі час чакаць мафіёзнага аб'яднання не маючых уладчынныя структуры, ці ўсё ж пачнем думаць пра законы, на якіх мгла б будавацца здарова прававая дзяржава, дзе чалавек у росквіце гадоў меў бы выбар грамадска карыснай працы, дзе старою была б гарантыя спакойнага старасця, а перасцярагання пакутаў трэба было б толькі лаядаць ды праддзісцэту?

Кінаўшына... Край хваёвае лясое за прамежкамі бярозавых гаў, паўночкіх баравікаў, махавікаў ды ліскамі пад лініямі, балючых нізін за гронкамі палымных журавінаў на зялёных купінах... Край прырочных лугоў, дзе паважна ступаюць па мяккім дзіраване квітнеючых красак белыя пушкі з чорнаю аздобаю на крылах. Гэта буслы — белыя рышары беларускай зямлі.

Гарэза-вятрыска саволіць у кронах бярозак, палыхлівы асінік шамавіш пад ягонымі цёплымі паваямі. Бяжыць у далечыні пшчотная і ласкавая рэчка Даўжанка, буююць зарасцем аёры і алешкі берагі, віруе-гуляе на плёсах у рачой траве рыба...

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

Уладзімір ЦІШУРОЎ

У хаце
А.Геніюш

Наведаў хату, хоць і позна — няма славуе пазікі... Замест гарбаты, слоў і кроснаў — тут толькі кнігі, толькі кветкі.

І абразы нібыта плачу, і мне ад горчы здаецца: у цэркаў пайшла, няйначай, і затрымалася — ці ў сэнцах?

І студзіць шыно баюся, і не халае гучныя слоў... Пазіка роднай Беларусі тварыла моваю дзядоў.

У роднай хаце — светлай, чыстай, цяплець умела і чакаць; адзеўшы свой хвартух квяцісты, гасцей любіла сустракаць...

Адкуль былі натхненне, сіла і сэрца, поўнае турбот?.. Відаць, за нас мацней любіла свой родны край

І свой народ.

г.Слонім.

Юрась ПІВУНОЎ

Мая Беларусь

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

Замалёўка

ЦЕМНЫ БОК МЕСЯЦА

ЗМЕІ

Здаўна лічылі, што змеі — самыя чароўныя істоты ў зварыным царстве, і не толькі на Беларусі. Змея — агульнавядомы сімвал мудрасці. Вобраз змеі трымаўся заўсёды ў народнай міфалогіі. Гэта, па-першае, сума вядомых гарычак (ён жа Цімок, Цуда-Юда); між іншым, як сведчыць міфалогічныя сюжэты, змея «асабліва» небяспечна ўяўляе для жанчын, уступаючы з імі ў сувязь. Гэта і менш вядомы Змеі Вогненны Воук, постаць зусім становай, здатная да падвагі ў барацьбе з нячыйнай сілай.

Усе змеі валодаюць вачыю сілай, надзвычайнай мудрасцю, але адны толькі вузкія каліны выкарыстоўваюць сваю мудрасць на карысць чалавеку. Таму, калі ў хваце каліны пасяліўся вуз, — гэта велікі добры знак: калі ж дагледжаш, то ён парывацца абшчыні і дабрадзейства ўсім гаспадаркі. Але буда, калі ў хваце каліны пасяліўся вуз, — гэта велікі жорстка адпаведнасць. Таму звычайна сяляне хвалі сваім вузам ежу і пітво і наогул клапаціліся аб тым, каб іх не крыўдзілі. На Палессі было многа сем'яў, у якіх вузы нават адной адной мілі разам з дзецімі. Думалі, што ў вузюжэ сядзе ад, але яны па дораце сваёй ім не злучыліся.

Забіць вуза — велікі грэх, а вельмі за забойства гадзюк, кажуць, адпускаюцца дванаццаць грахоў.

Над усімі гадзюкамі ляснымі ёсць цар. Пад яго асцяжым кіраваннем змеі паўзаюць на зямлю спачку. Наперадзе паўзае Цар-Змея, за ім — яго пад-

даныя. Цар большы за ўсіх, яго луска адлівае золатам і срэбрам, на галаве — карона з маленькіх золатах рожак. Цяжка сустраць «змяіны вырай» у час гэтага пераходу, бо змеі выбіраюць да іх, непарадкі для чалавека мясціны. Калі ж пашыраюцца на трапіцы на яго, трымаюцца на непрадмет. Памеры «неапазнанага пададнага аб'екта» досыць сціплыя — 70 на 35 сантыметраў. А вось дзедацца, што ж гэта тае, можна толькі выцігнуць цела на паверхню.

Паводле слоў капітана лодкі Элана Уайтфілда, аднаго з пагнучаных на днё быў «засечаны» абсалютна пачынаючы пункт гледжання геаграфічнага месца прадмет. Памеры «неапазнанага пададнага аб'екта» досыць сціплыя — 70 на 35 сантыметраў. А вось дзедацца, што ж гэта тае, можна толькі выцігнуць цела на паверхню.

Існуе таксама павер'е, што змяінае мяса, прыгатаванае адпаведным чынам (рэцэпт ведаюць толькі сапраўдныя чароўнікі), дае ўменне разумець мову жывёл.

Нарэшце, ёсць зусім асаблівы, чароўны «від» змеі, «Змея, што Носіць Грошы», але пра яго — у наступным нумары.

ЗАМОВА

супраць змяінага ўкусу

На сім, мар, дакажыце дубоў,
Пад тымі дубамі дванаццаць па-
ноч часіны.

Паводле слоў змяінага ўкусу

Траба трымаць прычаты над хворым месцам, не пераводзячы духу.

ЗНАХОДКА
У ВОЗЕРЫ ЛОХ-НЕС

Як і меркавалася ў ЦБМ, нядаўняе свая публікацыя, якая выкрывала фальсіфікацыю «пос-нескага цуду», ніколі не знікла з чытацкага дагледжання. У адным з выпусках ЦБМ паведамлялася аб падарожжы лодцы, што пачала курсіраваць па вадзім. Праз не ілюмінатары турысты могуць назіраць падводны ландшафт, спадзеючыся ўбачыць славутоў пачураў. Дык вось, Несі не Несі, а штосці

даў наступныя тлумачэнні: «Пад праклятымі я разумею з'явы, якія навука выключала з свайго поля зроку». Да іх адносяцца розныя загадкавыя з'явы, неапазнаныя аб'екты — нават гіганцкія касмічныя целы, якія час ад часу з'яўляюцца на небах, пры гэтым бэнэжыя астраномай-прафесіяналаў вылікаюць вельмі высокую цікавасць у амаёраў.

Напрыклад, у астранамічных

Нагадаем, што Лох-Нес лічыцца адным з самых глыбокіх азёр у Еўропе, яго максімальная глыбіня дасягае 750 метраў. І, нягледзячы на надзейна сенсачыяныя выкрыцці фатаграфічных містыфікацый, звязаных з Несі, турыстычны бізнес на возеры застаецца досыць прыбытковым; штогод наведвальнікі пакідаюць тут каля 37 мільёнаў даляраў.

Чалавечтва — уласнасць прышэльцаў?

Як і абсалютна, ЦБМ працягвае знаёміць чытачоў з гісторыяй НЛА. У мінулых выпусках рубрыкі ўжо гаварыліся пра амерыканскага «бацьку» апаратуры НЛА. У мінулых выпусках рубрыкі ўжо гаварыліся пра амерыканскага «бацьку» апаратуры НЛА. У мінулых выпусках рубрыкі ўжо гаварыліся пра амерыканскага «бацьку» апаратуры НЛА.

Адно з тлумачэнняў такога з'яўлення — нешта іншае, як гаспадарка, «ферма» найбольш мугнутна касмічнай расы. «Мы — чалавечы ўласнасць», — заявіў Ч.Орт. У гэтым доўгуну фармуляваны ца-

лы светлаглед. Чалавек проста не здольны зразумець сваю залежнасць ад вышэйшых сіл. А сапраўдныя гаспадары Сусвету праста перагарадзілі яго на «залежнасць» і наведваюць іх зрад-ку. Каб паглядзець, які будзе ўрадак, правялоць, узяць узор-ны...

Да гэтага пастулату «першага ўволагу» вельмі добра даста-сваюцца інфармацыя аб прас-канферэнцыі, якая адбылася ў гэ-тым годзе ў міжнароднай ака-дэміі інфарматыцы і на якой выступіў вучоны-ўволагу з Расіі, Балгарыі, ЗША, Абмяр-коўвалася пытанне... росту вы-краданняў людзей неапазнанымі лятальнымі аб'ектамі.

Расійскія ўволагу, напрыклад, лічыць, што кожны год адбываецца крадзеж прыкладна п'яці пра-цэнтаў ад агульнай колькасці прапавушых бэстак. Трапля-юцца і крадзежы са зваротам. Амерыканцы ўсталявалі, што «крадзеж» ад двух да дзесяці працэнтаў дораслага на-селяніцтва планеты.

Не спыняюцца скептычны ўспаміны папрадзавоў ўво-лагу. Вы і самі ў мінулым маглі быць выкрадзенымі, хваля аб гэ-тым і не ведаеце. Напрыклад, пра-чунушыся раніцай, вы ўбачылі не-велькі шрам на локцевым згібе. Зразумела, што вы не звернеце на гэта ўвагу, а між тым шрам можа быць вынікам адмыс-ловай аперацыі, зробленай пры-шэльцамі.

Іх вельмі, вельмі многа, — лічыць балгарскі ўволагу А.Вла-ху. Адно падобныя на людзей з велькімі галавамі, другія з з'яўляюцца перад намі ў выглядзе галаграфічных карцін, грэця — робаты.

Мы павінны ведаць: той, з кім мы маем справу, — чалавек, разумны, тэхналагічны і папач-людзкі, як чалавек, — дадае расійскі вучоны У.Ажажа.

НЛА часцей за ўсё дзейнічаюць у маланаселеных і ад-жываюцца ў маланаселеных ра-ёнах, прычым найбольш актыўна «пра-чунуць» у тры-чатыры гадзіны но-чы. Лёс людзей, што трапілі ў ле-

скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня ў 12.30.

«ДЗЯЙЧЫНКА ШУКАЕ БАЦЬКУ» («Беларусьфільм», рэж. Л.Голуб) — кінасказ пра вызваленне маленькай дачкі камандзіра партызан-скага атрада, якая трапіла ў рукі фашыстаў («С-лют», 21 чэрвеня ў 10.00).

«АЛЯКСАНДР МАЛЕНЬКІ» (кінастудыя Імя Горкага, рэж. В.Фокін) — дабра-дзейнасць і ўспаміны савацкай бяды душы апалячэння, звышчым нямецкіх салдат («Удзельнік», 21 чэрвеня ў 14.00).

«ПЕРАД СВАТАМКАМ» (Свярдлоўская кінастудыя) — героі фільма, падае якая адно-сца да пачатку вайны, ад аднаго агульнага бяды тых гадоў — сталінскімі рапрацы. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ЗАТРА БУЛА ВАЙНА» (кінастудыя Імя Горкага) — пра юнацтва пакалення, якому адразу са школы трэба было ісці на фронт. У ролях: С.Ніканенка, Н.Руслава, В.Алентава, Н.Нягода («Кіеў», 22 чэрвеня ў 13.30).

«КРОПКА АДЛІКУ» (Беларусьфільм), рэж. В.Туров — кінасказ пра савецкіх будні сучасных маладых людзей («Мір», 22 чэрвеня ў 13.30).

«ДЗЕЙНИК ПА АБСТАНОУЦЫ...» (Адаўская кінастудыя, рэж. І.Гарабін) — «Радзіма», 22 чэрвеня